

La neu més bella

A la guanterera oberta del cotxe hi porto des de fa setmanes un volum de poesia tradicional japonesa. Algú podria pensar que és per pedanteria o per impressionar les visites, vull dir els esporàdics passatgers, i potser no s'equivocaria, o també perquè una antologia de poetes nipons d'entre els segles XVII i XIX, des de Bashô i Buson fins a Shiki i Santôka, passant per Issa o Shirao, complementa l'equipament d'un automòbil de la marca Honda, originària de l'arxipèlag del sol ixent. Ara bé, el motiu principal és que els poemes de tres versos que conté, coneguts com a haikus, són tan concisos, intensos i suggestius que te'ls pots llegir o fins i tot rellegir en l'estona breu que tarda a canviar el color d'un semàfor i quedar-te rumiant-ne el sentit o paladejant les imatges que condensa mentre arribes a la següent cruïlla amb el disc en roig. M'agraden els haikus i m'ha agradat el llibre d'Emília Rovira Alegre titulat *Oslo*, guanyador del premi Joan Teixidor i editat per Viena. La prometedora filla dels escriptors Pere Rovira i Celina Alegre viu actualment a la capital de Noruega, on dirigeix un estudi internacional de piano. A un disc precoç sobre

M'ha agradat el llibre d'Emília Rovira Alegre titulat 'Oslo', guanyador del Joan Teixidor i editat per Viena

Màrius Torres i al seu demostrat talent per a la composició i la interpretació musicals, afegeix ara aquesta nova faceta creativa com a autora literària amb un recull d'haikus que, segons el prologuista de luxe de l'obra, Joan Margarit, és tècnicament impecable i respecta les formes clàssiques del gènere, si bé adaptat a temàtiques i realitats actuals. En conseqüència, hi sovintegen elements ambientals propis d'aquelles latituds, com el fred, el gel, el sol de mitjanit, un "cel de safirs" o uns núvols com "vels de núvia", amb un protagonisme especial de la neu: "La neu més bella / s'ha posat a la branca / com un funàmbul". Unes volves blanques que semblen flors d'ametller i que besen les parpelles i que s'alcen quan un ocell vola de branca en branca i que, caiguda sobre els cabells, no voldríem veure-la mai convertida en metàfora. Ja saben, allò del tango: "*las nieves del tiempo plateraron mi sien*". Després, per sort arriben la primavera i el desglaç, de vegades abans d'hora gràcies a l'amor: les mirades que encenen, els petons de neu calenta fets amb llavis de porpra, les paraules lentes que calmen com les lentes hores escandinaves... Una lectura refrescant, amb aquestes calors.